

יום ד', י"ב בשבט תשע"ז (08 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, י"ב בשבט, הוא היום ה-12 בחודש ה-11.

לא ט"ו בשבט עדיין, אך מועד טוב – לקראת ראש חודש ניסן בעוד כחודש וחצי – לחשבון נפש. ט"ו בשבט מוגדר בהלכה כראש השנה לאילן:

= אַרְבַּעָה רֵאשִׁי שָׁנִים הֵם. בְּאַחַד בְּנִיסָן רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְמַלְכִּים וְלַרְגָּלִים. בְּאַחַד בְּאֵלוּל רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְמַעֲשֵׂר בְּהֶמָּה. רִבִּי אֶלְעָזָר וְרִבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים בְּאַחַד בְּתִשְׁרִי. בְּאַחַד בְּתִשְׁרִי רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְשָׁנִים וְלַשְּׁמַטִּין וְלִיּוֹבְלוֹת, לְנִטְיָעָה וְלַיִרְקוֹת. בְּאַחַד בְּשֶׁבֶט, רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָן, כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי. בֵּית הֵלֵל אוֹמְרִים, בְּחֹמֶשֶׁה עָשָׂר בּוֹ. = [ר"ה א' א']

על היום המיוחד הזה – ט"ו בשבט – הקרב ובא, בעז"ה בדף הבא.

השבוע הוא מבורך בכמה אירועים בתולדות עם ישראל, ביניהם קריאת **פרשת ה"מן"** ביום שלישי בשבוע של פרשת "בשלח", כאמור: וכן ידוע ומפורסם בין החסידים בשם הרה"ק רבי מנחם מנדל מרימינוב זצוק"ל זיע"א כי סגולה מיוחדת לומר את פרשת המן (שניים מקרא ואחד תרגום) ביום שלישי בשבוע שקוראים בו את פרשת בשלח.

וכן, השבת נקרא את **שירת הים**: **"אֲזַי יִשִּׁיר-מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַה' וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר..."** הפרשה מלמדת אותנו על רדיפת הצבא המצרי את בני ישראל לתוך ים סוף והצלת העם ע"י קריעת הים והעברת בני ישראל דרכו שהתייבש למטרה זו, לתוך מדבר סיני. המשנה בפרקי אבות [פרק ה' משנה ד'] מלמדת: **"עֲשֶׂה נֶסִים נַעֲשׂוּ לְאַבְרָהָם בְּמִצְרַיִם וְעֲשֶׂהָ עַל הַיָּם..."** על כך למדים אנו מפירוש **הרב פנחס קהתי**: = ואלה נמסרים מפי הקבלה ואינם נזכרים בפירוש בתורה... ואלה הם:

- "ויבקעו המים"** [שמות י"ד 21]
- שנעשה הים כמין אוהל, **"והיתה הדרך כאילו היה נקב במים, והמים מימין ומשמאל וממעל"** [הרמב"ם]
- שקרקעית הים נעשתה יבשה, כמו שכתוב, **"ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים"**. "ולא נשאר בקרקעיתו שום חומר וטיט כבשאר נהרות" [הרמב"ם]
- שקרקעית הים, אשר דרכו בה המצריים, שרדפו אחרי ישראל, היתה חומר וטיט
- שנחלק הים ל-12** גזרים, כדי שיעבור כל שבט ושבט בדרך אחת לבדו, כמו שכתוב: **"לגוזר ים סוף לגזרים"** [תהלים קל"ו 10]
- שנקפאו המים ונתקשו כסלעים, וזהו שכתוב: **"שברת ראשי תנינים על המים"** [שם ע"ד 13], כלומר שראשי המצריים שרדפו אחריהם נשברו בהם
- שהמים הנקפאים לא היו חתיכה אחת אלא היו חתיכות חתיכות כעין אבני בניין מסודרות זו אצל זו, כמו שכתוב: **"אתה פוררת בעוזך ים"** [שם שם שם] והיה זה לישראל לנוי ולתפארת
- שקפאו המים כזכוכית או כשוהם, **כדי שיראו השבטים אלה את אלה**
- שהיו נחלים מים מתוקים לשתיה

"א-ל נְקֻמוֹת ה' א-ל נְקֻמוֹת הוֹפִיעַ."

מתוך פרק התהלים [צ"ד] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי** בשבת בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לפדיון נפשם של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה לכל חולי ונפגעי ישראל

יום ד', י"ב בשבט תשע"ז (08 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

י. שלאחר ששתו מהמים המתוקים די צרכם, היו המים נקפאים מיד קודם שהגיעו לארץ ונעשו ערימות, שנאמר: "נערמו מים, ניצבו כמו נד נוזלים" [שמות ט"ו 18]

הדברים כאן מלמדים אותנו על 2 מאפיינים מיוחדים את עם ישראל. מחד, הייחודיות הסגולית של כל שבט ושבט בישראל (חודש שבט, ואנחנו משוחחים הרבה על שבטים השבוע ☺). מאידך, הצורך והיכולת ליצור קשר ביניהם מקבל ביטוי בעובדה שלמרות שכל שבט היה במסלולו שלו, המים שהפרידו ביניהם היו כזכוכית כדי שיוכלו לראות אלו את אלו.
היו במסלולים נפרדים כי לכל שבט יש דרך עבודת ה' שלו. אך היה חיוני שיוכלו לראות זה את זה כי כולם, לעם כולו, מטרה משותפת - לקבל תורה בסיני וללכת איתו לנחול את הארץ, ארץ אבותיהם ואבותינו.

יש פסוק אחד בפרשה (ויש עוד דוגמאות כמוהו בתנ"ך) שנותן ביטוי לייחודיות הזאת בעם ישראל:
"זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה' לְקַטֹּף מִמֶּנּוּ אִישׁ לְפִי אֶכְלוּ עֹמֶר לַגִּלְגָּלִית מִסֶּפֶר נַפְשֵׁיכֶם אִישׁ לְאִשֶּׁר בְּאֶהָלוֹ תִקְחוּ."
תקחו.

בפסוק זה מופיעה כל אות ואות ב-א"ב העברי. לכל אות תפקיד שלה, אך הן באות ביחד כדי ליצור דבר מושלם. גם זו דוגמא לעם ישראל - כל אחד מאיתנו במקום שלו, בעבודה שלו, בבניית הבית והמשפחה שלו. אך מאוחדים אנו ע"י אמונה משותפת ועשיה משותפת.

אנחנו כולנו יהודים.

בבית הכנסת שלנו בשבת האירונה, התכבדנו לשמוע את דבריו של **הרב פנחס אבוחצירא** שליט"א, יורשו של אביו **הרבי אלעזר אבוחצירא** זצ"ל. בסיום הדרשה, הוא ביקש לשתף אותנו בחוויה שהיתה לו ביום ערב הבר-מצוה שלו. שואל אותו אביו, הרבי אלעזר, "מה לדעתך תהיה המצוה הראשונה שתקיים הערב בשעה שתקבל על עצמך את נועם עול המצוות?" מבלי להסס, אומר לו הרב פנחס הצעיר, "קריאת שמע של ערבית" - התשובה הידועה.
"תשובה טובה", משיב לו אביו, "אך לא נכונה. הרבה לפני שתקיים את מצוות 'קריאת שמע', תקיים את מצוות **יישוב הארץ**. תזכור זאת!"
והרב פנחס, עשרות שנים לאחר מכן, זוכר.

כדאי לנו גם...

"א-ל נְקֻמוֹת ה' א-ל נְקֻמוֹת הוֹפִיעַ."

מתוך פרק התהלים [צ"ד] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה **לכל** חולי ו**נפגעי** ישראל